

РЕШЕНИЕ

№ 17793

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **8043** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. А. Ч., чрез адв. И., срещу Решение №ПИ- 228/15.07.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите- С. /ТД на НАП-С./, с което е оставена без уважение жалбата на Ч. срещу Разпореждане за присъединяване с изх. № С250022-105-0257152/23.06.2025 г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП С.. Релевират се доводи, че решението е незаконосъобразно, неправилно, необосновано, постановено при липса на мотиви. Твърди се, че изпълнителното дело, по което е постановено разпореждането за присъединяване, е образувано през 2016 г. и по него до 31.10.2023 г. не са извършвани никакви изпълнителни действия. Позовава се на Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г., постановено по тълкувателно дело № 8/2019 г. на Върховния административен съд, според което давността не се прекъсва с образуването на изпълнителни дела по реда на чл.220, ал.1 от ДОПК и с изпращане на съобщение за доброволно изпълнение по чл.221, ал.1 от ДОПК. Поддържа се, че разпореждане за присъединяване, което има правно действие на образуване на изпълнително дело, също не прекъсва давността, каквато е и константната практика на административните съдилища след издаването на цитираното тълкувателно решение. Жалбоподателят сочи, че с искане- възражение вх. № С230022-[ЕГН] от 07.11.2023 г. А. Ч. е поискал да бъдат отписани от данъчно-осигурителната му сметка конкретно посочени задължения на основание чл. 173 от ДОПК, тъй като са погасени по давност поради изтичане на срока по чл. 171, ал.2 от ДОПК. Твърди се, че са незаконосъобразни изводите на административния орган, че съобщението за доброволно изпълнение изх. № 170022-048-

0116041/13.06.2017 г. е редовно връчено на А. Ч. на 26.06.2017 г. с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор и той е бил редовно уведомен за образуваното изпълнително дело срещу него. Такава покана по чл. 182 от ДОПК не е връчена на А. Ч. до 31.10.2023 г., когато от публичния изпълнител е изготвен протокол за запознаване с документите по изпълнителното дело и са му били предадени протокол за опис с изх. № С 190022-028-0003238 от 10.12.2019г. и Разпореждане за определяне на окончателна оценка с изх. № С200022-014-0000031 от 21.01.2020г. С този протокол е предявена обратна разписка за връчване на съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С170022-048- 0116041 от 13.06.2017г. и му е връчено копие от същата, като е направено възражение за истинността на положения подпис върху обратната разписка от А. Ч.. Изтъква се, че без надлежно връчване на съобщението (поканата) за доброволно изпълнение, всички последващи действия по изпълнението следва да се считат за незаконосъобразни и следователно не могат да прекъснат и изтеклата давност. На следващо място, според жалбоподателя от мотивите на обжалваното решение не ставало ясно дали по издадените Постановление за налагане на обезпечителни мерки са изпратени съответни заповни съобщения и дали е било налице имущество или парични средства, които да са били годен обект на принудително изпълнение. Според чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, във вр. с чл.172, ал.2, обезпечителната мярка трябвало да е ефективно наложена, а не „постановена“. По изпълнителното дело нямало данни да са извършвани някакви действия по изпълнението, спиращи давностния срок /Решение № 3398 от 23.05.2023г. на АССГ - 7 състав, по адм. дело № 10665/2022г./. Освен това, всяко задължено лице имало правна възможност да направи корекция на декларацията по чл. 50 от ЗДЦФЛ до 30.09 на годината, в която е подадена декларация. В случая публичният изпълнител тенденциозно е направил присъединяване на сумите по декларациите, подадени от А. Ч., без да е извършена проверка дали посочените суми не са били погасени чрез плащане преди издаване на оспорваното разпореждане. Твърди се още, че публичният изпълнител тенденциозно не е уведомил Ч. за приключила публична продажба на недвижим имот, за цената, на която е бил продаден имотът, с каква сума се е намалило задължението му по изпълнителното дело, както и извършено ли е прихващане или намаление на задължението на А. Ч. по изпълнителното дело след погасяване на определени суми за 2014г./2015г. поради изтичане на абсолютната погасителна давност, което публичният изпълнител следвало да извърши служебно, но не го е направил. Акцентирано е и че при постановяване на разпореждане за присъединяване, задължението трябва да бъде точно определено по размер, което не е сторено от публичния изпълнител. Моли съда да отмени обжалвания акт. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалваното решение и разпореждането за присъединяване от 23.06.2025 г. , като незаконосъобразно. Подробни аргументи развива в писмени бележки. Претендира разноски съгласно списък и адвокатско възнаграждение по чл.38 от ЗА.

Ответникът, редовно призован, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №160164964/2016 г., срещу А. А. Ч. с ЕГН [ЕГН], за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения.

На основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С

170022-048-0116041/13.06.2017 г., връчено с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор на 26.06.2017 г. срещу подпис на лице с посочено име Ч..

С цел обезпечаване на вземанията, от страна на публичен изпълнител е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С 180022-022-0030100/15.05.2018 г. Постановлението е връчено, с обратна разписка, на 30.05.2018 г., като няма данни същото да е обжалвано.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С 190022-022- 0024308/28.03.2019 г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал., 1 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК публичният изпълнител, като е приел, че ще се затрудни събирането на установени и изискуеми публични задължения, по образувано изпълнително дело №160164964/2016 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление във всички банки, което е връчено на лицето с обратна разписка на 16.04.2019 г. В тази връзка са изпратени запорни съобщения до всички банки и са постъпили отговори от 3 бр. ТБ, а именно „ЕКСПРЕСБАНК“ АД, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД и „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД. Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С 190022-022-00243 08/28.03.2019 г. е обжалвано с жалба с вх. №1494-01-145/19.04.2019 г. Последната е била разгледана от компетентен орган, а именно директора на ТД на НАП С., като е издадено Решение №ПИ-163/24.04.2019 г., което не е обжалвано.

По делото са издадени и ПНОМ с изх. №С190022-022-0021673/22.03.2019 г. и ПНОМ с изх. №С 190022-022-0021682/22.03.2019 г., връчени на 05.04.2019 г., ПНОМ с изх. №С 190022-022-0024308/28.03.2019 г., връчено на 16.04.2019 г., ПНОМ с изх. №С230022-022-0076092/19.10.2023 г. връчено на 31.10.2023 г.

На 23.06.2025 г., на основание чл.217, ал.2 ДОПК, е издадено процесното Разпореждане за присъединяване с изх. №С250022-105-0257152/23.06.2025 г. от А. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП С.. Със същото, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК е допуснато присъединяване на публичен взыскател в изпълнителното производство за следните вземания:

№ :	Актосъставите л	В и д за дължение	Вид документ	Документ № протокол № дата	Период	главница	лихва	общо /лв/
1	1.Национална агенция за приходите С.	Универсален пенсионен фонд	Декларация	220022504177357 . протокол	01.01.2024 31.12-2024	482,20	9,37	491,57

			а ц и я о б р аз е ц б	№22000 253810 068/ 22.04.20 25				
2	2.Национална агенция за приходите С.	Здравно осигурява не	Д ек л а р а ц и я о б р аз е ц б	2200225 041773 57. протоко л №22000 253810 068/22.0 4.2025	01.01:20 24 31.12.202 4	49.36	1.48	50,84
3	3.Национална агенция за приходите С.	ДОО	Д ек л а р а ц и я о б р аз е ц б	2200225 041773 57, протоко л №22000 253810 068/22.0 4.2025	01.01.202 4 31.12.202 4	1427,26	27,72	1454,98
Общ размер		1958,82	38,57		1997,39			

Лихвите са начислени към 23.06.2025 г. Общият размер на публичните задължения по изпълнителното дело, в т.ч. и присъединените с това разпореждане е: Главница 39412,21 лв.,

лихва 26218,36 лв. (към дата 23.06.2025 г.), нелихвоносно вземане 0,00 лв., разноски 0,00 лв. Разпореждане за присъединяване с изх. №С250022-105-0257152/23.06.2025 г. е оспорено по административен ред с жалба с вх. №Ж-22-696/01.07.2025г. по регистъра на ТД на НАП С.. С Решение №ПИ- 228/15.07.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите- С. /ТД на НАП- С./, е оставена без уважение жалбата на Ч. срещу Разпореждане за присъединяване с изх. № С250022-105-0257152/23.06.2025 г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП С..

По делото е приета административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните и служебно изискани от съда писмени доказателства.

Видно от заключението на приетата по делото Графическа експертиза, обектиривано в Протокол №10/2026, подписът вдясно от ръкописно изписаното име „Ч.“ в графа „Попълва се от получателя“ в Известие за доставяне на регистрирана пощенска пратка № R 7100013508622 получена на 26.06.2017 г. не е положен от А. А. Ч..

Видно от заключението на приетата по делото Съдебно- икономическа експертиза, към момента на съобщение за доброволно изпълнение 13.06.2017 г. по изпълнително дело №[ЕИК] от 2016 г. в данъчно-осигурителната партида на Ч. има непогасени задължения за осигурителни вноски и данък на физическото лице и глоба с фиш- вписани като задължение в размер на 24317,21 лева главница и лихва 9748,99 лева изнесени в приложение 1. Към момента на налагане на обезпечителни мерки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 070022-022-0071181/16.11.2017 г. е посочена сума за главница в размер 27637,58 лева, която е не съответства на главницата при образуваното дело е 24317,21 лева заедно с присъединената главница 5874,69 лева е с общ размер на главница 30191,90 лева и няма приложен документ от публичен изпълнител. Експертът е констатирал, че последната подробна справка от данъчно-осигурителната партида на Ч. е от 25.02.2020 г., тоест 5 години преди присъединяване на процесната декларация 220022504177357 протокол №22000253810068/ 22.04.2025 г. В този период са извършени не само присъединявания по изпълнителното дело, но и корекции за стари периоди и разпределение на плащане от продан. Отделно е приложен и протокол за отписване на лихви с протокол ПО-22221725097456-П73-002/1011.2025 г. по декларация 220022403966835/22.04.2024, която е с различен номер на процесната, но подадена на същата дата. Вещото лице е отразило, че от страна на жалбоподателя също не е предоставена информация с подадените декларации- и месечни авансови и годишни окончателни декларации, като описаните в жалбата до съда суми за лихви само по декларация Обр. 1, които са различни от присъединяваните по декл. Обр. 6— подадена като 13 та декл. Тези описани задължения за лихви са обобщени от експерта в табличен вид. Посочено е, че като неприсъединени към публично изпълнение гореописаните лихви формирани от закъснение на плащане по месечни авансови осигурителни вноски от самоосигуряващото се лице имат друга давност, а не правилото на чл. 171, ал.2 от ДОПК. Месечните авансови вноски за осигуряване са дължими до 25 то число на месеца с данните за предходния месец. Описаните в жалбата остатъци за лихви са видими от л 281 до 289 на документите в син класьор и са в справка към 25.02.2020 г. и са неприсъединени. Вещото лице е категорично, че без подробна справка от НАП към всяко присъединяване от публичен изпълнител не може да се установят размерите за лихви подлежащи за отписване по правилото на чл. 171, ал. 2 ДОПК. Отделно от това според експертизата са установени двойно присъединени суми, без да има разпореждане за отписването им. Липсата на подробни справки на НАП към всяко присъединяване, в т.ч. и към обжалваното разпореждане за присъединяване не позволява да се определи точен размер на публични задължения, още повече при множеството описани несъответствия /в констативната

част на СИЕ/, поради това не изнася точен размер. Относно наличието на постъпили плащания към публичния взискател по изпълнителните основания, въз основа на които е извършено разпореждането за присъединяване е даден следния отговор: преди присъединяване на процесното разпореждане няма разпореждане за разпределение на плащане (последното приложено е от 13.05.2024 г.) и това е неотнормимо като основание за действия по присъединяване към публично изпълнение, освен ако същото не е платено в целия си размер.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, от надлежна страна съгласно чл.267, ал.2, т.6, вр. чл.268, ал.1 ДОПК, при наличие на правен интерес от оспорването и при спазване на предвидения в чл. 268, ал. 1 ДОПК срок, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е жалбата е основателна.

Обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган по чл.267, ал.1 ДОПК и в срока по чл.267, ал.2 ДОПК. Разпореждането за присъединяване също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и в кръга на правомощията на този орган по чл.12, ал.4, т.1, чл.167, ал.1, чл.226, ал.1 и чл.217, ал.1 и ал.2 ДОПК.

Съгласно чл. 220, ал. 1 ДОПК когато публичното вземане не бъде платено в срок, изпълнителното производство се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взискател. Наличието на изпълнително основание и липсата на доброволно изпълнение са предпоставки за образуване на изпълнително дело. От своя страна образуването на изпълнително дело е предпоставка за предприемане на действия по принудително изпълнение, но не представлява такова действие, респ. не може да доведе до прекъсване давността по чл. 172, ал. 2 ДОПК /Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия/.

Изпълнителното производство като съвкупност от правни и фактически действия условно може да бъде разделено на два стадия: 1. предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение; 2. същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1-3 ДОПК. Всъщност, принудителното изпълнение замества длъжимото, но неосъществило се доброволно изпълнение, т.е. то е сурогат на липсващото доброволно изпълнение.

Съгласно чл. 221, ал. 1 ДОПК, когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7- дневен срок за доброволно изпълнение. Съобщението трябва да посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и взискателя и да съдържа предупреждение към длъжника, че ако в дадения срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение.

Във връзка с оспорването от страна на жалбоподателя на редовността на връчването на съобщението за доброволно изпълнение с приетата по делото обратна разписка, настоящият съдебен състав приема за установено, че

Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С 170022-048-0116041/13.06.2017 г. е връчено с известие за доставяне чрез лицензиран пощенски оператор на 26.06.2017 г. срещу подпис на лице с посочено име Ч.. Видно от заключението на приетата по делото Графическа експертиза, обектиривано в Протокол №10/2026, което се кредитира от съда като компетентно изготвено при използване на специални знания, подписът вдясно от ръкописно изписаното име „Ч.“ в графа „Попълва се от получателя“ в Известие за доставяне на регистрирана пощенска пратка № R 7100013508622 получена на 26.06.2017 г. не е положен от А. А. Ч..

Съгласно правилото на чл. 30 ДОПК връчването на съобщението се удостоверява с подпис на получателя или на друго лице, чрез което става връчването, като в разписката се отбелязват трите му имена, единният граждански номер и в какво качество приема съобщението /ал.1/. Лицето, което връчва съобщението, удостоверява с подписа си датата и начина на връчването, както и имената и длъжностното си качество /ал.2/. Съобщението, изпратено по пощата с обратна разписка, се смята за връчено на датата, на която обратната разписка е подписана от някое от лицата по чл. 29, ал. 6, 7 и 8 /ал.3/. Според чл.29, ал.6 ДОПК съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В ал.7 е разписано, че освен на лицата по ал. 6, съобщение на физическо лице, включително едноличен търговец, може да се връчи и на пълнолетен член на домакинството му, както и на пълнолетно лице, което има същия постоянен адрес, ако се съгласи да го приеме със задължението да го предаде. А според ал.8 съобщенията на физическите лица могат да се връчват и по месторабота лично или чрез лицето, определено да приема съобщенията на работодателя, ако се съгласи да го приеме със задължение да го предаде. Съгласно чл. 33 ДОПК по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност, за които се прилага Законът за административните нарушения и наказания.

По делото се установи, че подписът в обратната разписка за получаване на съобщението за доброволно изпълнение не е на жалбоподателя А. Ч.. При това положение, при връчване чрез друго лице е следвало да се посочат нужните реквизити за идентификацията му- трите имена, ЕГН и качеството, в което приема съобщението, което в конкретния случай не е сторено. Нередовното връчване на съобщението за доброволно изпълнение е релевантно за последващите изпълнителни действия, които жалбоподателят е могъл да оспорва доколкото в рамките на 7- дневния срок за доброволно изпълнение длъжникът би могъл да погаси задълженията си, за които е образувано изпълнителното дело, което да доведе до неговото прекратяване съгласно чл.225, ал.1, т.1 ДОПК, поради

което и присъединяване на други задължения може и следва да се извърши едва след като е връчено на длъжника съобщението за доброволно изпълнение и е изтекъл 7-дневният срок за доброволно плащане. В връзка с това и с оглед довода на жалбоподателя за спиране на давността следва да се има предвид, че издавайки на 15.05.2018г. ПНОМ изх. № С180022-022-0030100 публичният изпълнител по изпълнителното дело е извършил действие, с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 ДОПК. Същото ПНОМ, както и последващите са връчени, в тях е посочено изпълнителното дело, съобщението за доброволно изпълнение, поради което жалбоподателят е разполагал с правната възможност още тогава да оспори редовността на връчването му. Т.е. нередовността на връчването на съобщението за доброволно изпълнение автоматично не води до извод за незаконосъобразност на оспорвания в настоящото производство ИАА и потвърденото с него разпореждане, с оглед конкретния им предмет- присъединяване на публични вземания по реда на чл.217 ДОПК. Още повече че към момента на издаването им не съществува спор относно запознаването на жалбоподателя с изпълнителното производство, включително визираното съобщение за доброволно изпълнение. Действително, законодателят изрично е изключил изпращането на съобщение за доброволно изпълнение от действията по принудително изпълнение, поради което то е неотнормируемо към спиране или прекъсване на давността. Това съобщение има три функции. Първата е да информира длъжника за такива съществени елементи като образуването на изпълнително дело, вискателя по него, изпълнителното основание и размера на задължението. Втората е да му даде възможност да изпълни доброволно задължението. Третата е да му укаже, че ако не се възползва от нея, то ще се пристъпи към принудително изпълнение. Нито една от тях не представлява същинско действие по удовлетворяване на вземането. Освен това следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия член, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител.

В процесния казус, както бе посочено, предмет на оспорване обаче е законосъобразността на действието на публичния изпълнител с Разпореждане за присъединяване изх. №С250022-105-0257152/23.06.2025 г. да присъедини публични вземания по реда на чл. 217 ДОПК, потвърдено от решаващият орган с оспорвания индивидуален административен акт.

Съгласно чл.217 ДОПК, в производството по събиране на публични вземания могат да се присъединяват публични вискатели, като присъединяването се допуска с разпореждане на публичния изпълнител до изготвяне на разпределението на събраните суми. Необходимо е новият вискател да е публичен, т. е. да се касае за публично вземане и да е налице годен титул за

изпълнение. Изпълнителни основания по чл.209, ал.2 ДОПК са ревизионният акт, декларацията, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по чл.106 и чл.107 от ДОПК, влязлото в сила НП, влезлите в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждането за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, и разпореждането по чл.211, ал.3 ДОПК, независимо дали е обжалвано. Следва за се отбележи, че разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл.217 ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл.215 ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ и няма за правно действие нито спиране нито прекъсване на давностен срок по чл.171 и чл.172 ДОПК.

Съгласно чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда предвиден в ДОПК освен ако в закон е предвидено друго. Реда за събиране на публичните вземания с характер на данъци е посочен в чл. 169, ал. 1 от ДОПК, реда за събиране на публичните задължения с характер на осигурителни вноски за ДОО и УПФ е посочен в чл. 159, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, а реда за събиране на задълженията за здравни осигуровки от самоосигуряващите се лица е посочен в чл. 41, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/. Според чл. 159, ал.4 КСО, приложима за осигурителните вноски за ДОО и УПФ, при наличие на няколко задължения, до започване на принудителното им събиране, длъжникът може да заяви кое от тях погасява. Ако не е заявил това, погасяването се извършва по реда на чл. 169, ал. 5 и 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно чл. 169, ал. 6 от ДОПК, при прилагането на ал. 5 на чл. 169 от ДОПК, към погасяване на лихви се пристъпва след погасяване на всички главници на задълженията. По силата на чл. 169, ал. 5 от ДОПК, в случаите по ал. 4 с постъпилата сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е установено друго.

С потвърденото от директора на ТД на НАП разпореждане, към образуваното изпълнително дело №160164964/2016 г., срещу А. А. Ч., са присъединени публични вземания, въз основа на три Декларации Образец 6 /за Универсален пенсионен фонд, Здравно осигуряване, ДОО/ в общ размер на 1958, 82 лева /главница/ и лихва в размер на 38.57 лева /към 23.06.2025 г./, или всичко общо 1997.39 лева. Със същото е определен и общият размер на публичните задължения по изпълнителното дело, в т.ч. и присъединените с процесното разпореждане суми, а именно: Главница 39412,21 лв., лихва 26218,36 лв. (към дата 23.06.2025 г.), нелихвоносно вземане 0,00 лв., разноси 0,00 лв., без яснота относно характера и размера на публичните задължения, към които се

присъединяват конкретните суми по разпореждането /по трите Декларации образец 6/. В тази връзка според експертното заключение на приетата по делото СИЕ, на което съдът дава вяра, към момента на съобщение за доброволно изпълнение 13.06.2017 г. по изпълнително дело №[ЕИК] от 2016 г. в данъчно-осигурителната партия на Ч. е имал непогасени задължения за осигурителни вноски и данък на физическото лице и глоба с фиш- вписани като задължение в размер на 24317,21 лева главница и лихва 9748,99 лева. Към момента на налагане на обезпечителни мерки в постановлението е посочена сума за главница в размер 27637,58 лева, несъответстваща на главницата при образуваното дело 24317,21 лева, като заедно с присъединената главница 5874,69 лева е с общ размер на главница 30191,90 лева. Освен това, експертът е констатирал, че последната подробна справка от данъчно-осигурителната партия на Ч. е от 25.02.2020 г., като до издаване на процесното разпореждане са извършени не само присъединявания по изпълнителното дело, но и корекции за стари периоди и разпределение на плащане от продан. Установено е и наличието на протокол за отписване на лихви с № ПО-22221725097456-П73-002/1011.2025 г. по декларация 220022403966835/22.04.2024, която е с различен номер на процесната, но подадена на същата дата. Жалбоподателят също не е предоставил информация с подадените декларации- и месечни авансови и годишни окончателни декларации, като описаните в жалбата до съда суми за лихви само по декларация Обр. 1, които са различни от присъединяваните по декл. Обр. 6— подадена като 13 та декл. Изложеното несъмнено води до извод, че липсата на подробни справки на НАП към всяко присъединяване, в т.ч. и към обжалваното разпореждане за присъединяване не позволява да се определи точен размер на публични задължения, още повече при описаните несъответствия от вещото лице и невъзможността да посочи точен размер. Относно наличието на постъпили плащания към публичния взыскател по изпълнителните основания, въз основа на които е извършено разпореждането за присъединяване експертната сочи, че преди присъединяване на процесното разпореждане няма разпореждане за разпределение на плащане (последното приложено е от 13.05.2024 г.) и това е неотнормимо като основание за действия по присъединяване към публично изпълнение, освен ако същото не е платено в целия си размер.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че така определените с разпореждането за присъединяване общи размери на публичните задължения на Ч. не намират опора в доказателствената съвкупност, въпреки положените усилия за тяхното събиране, което влече незаконосъобразност на издаденото разпореждане. На свой ред, горестоящият орган- директорът на ТД на НАП неправилно е приел, че коректно е определен общия размер на публичните задължения със същото разпореждане. Като не е констатирал това, директорът на ТД на НАП С. е стигнал до неправилен извод относно законосъобразността на

тези действия на публичния изпълнител.

Предвид изложеното дотук, Решение №ПИ- 228/15.07.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите- С. /ТД на НАП-С./, както и потвърденото с него Разпореждане за присъединяване с изх. № С250022-105-0257152/23.06.2025 г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП С. са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, съгласно списък, а именно за държавна такса в размер на 5.11 евро, 230.08 евро възнаграждение за СГЕ, 446 евро възнаграждение на вещото лице или общо 681.19 евро, както и адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА. Съгласно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 02.09.2025 г. в който изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на ищеца, адвокатът извършва безплатно, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване, в случая това е направено, като същото следва да бъде съобразено от съда с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.). При прилагане на разпоредбите на тази наредба на адв. С. К. И. – АК – С. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева (511.29 евро). Същото напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което и възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК за неговата прекомерност е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.268, ал.2 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Ч. Решение №ПИ- 228/15.07.2025 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална дирекция за приходите- С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане за присъединяване с изх. № С250022-105-0257152/23.06.2025 г., издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП- С..

ОСЪЖДА ТД на НАП- С. да заплати на А. А. Ч., ЕГН- [ЕГН] разноси по делото в размер на 681.19 евро.

ОСЪЖДА ТД на НАП- С. да заплати на адвокат С. К. И.– АК– С. адвокатско възнаграждение в размер на 511.29 евро.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

СЪДИЯ: